

Sommarbilistens klagan

Jag vet, jag vet, man blir som förbytt när man sätter sig bakom ratten. Man blir snarstucken, börjar använda fula ord och tycker att alla andra har fel. Man tycker sig vara ett geni och anser att gångtrafikanter ska hållas i tukt och förmaning, och uppfinner uppseendeväckande metoder att ta sig ur trafikstockningar.

Själv är jag naturligtvis inte sån. Jag är en mycket blygsam förare av den typ som stannar för gående och rodnar av skam när jag råkat förbise högerregeln. Jag vet inte hur många hånfulla kommentarer jag har fått för att jag alltid håller båda händerna på ratten.

Värst har sarkasmerna varit i samband med min farthållning. Jag följer nämligen hastighetsbegränsningen. Det är sant. Står det 70 på skylten, kör jag i 70 (eller långsammare förstås om trafiksäkerheten så kräver). Och står det 110 är den enligt mig den förträffligaste av hastigheter. Någon klok myndighet har räknat ut att den farten är den bästa om man inte vill riskera att dö en omedelbar och våldsamt död på just den här vägen. Samtidigt är det en hastighet som tillåter Sverige och lilla mig att fortsätta rulla, och inte för ett ögonblick behöver jag ängsligt snegla efter trafikpoliser och fartkameror.

Tyvärr kan även extrem laglydnad vålla problem, särskilt i semestertider. Under vinterhalvåret är jag van att bli frånåkt av fartdådare och nosad i arslet av koleriska omkörare. Nu är det i stället jag som ligger i bakhasorna på andra, med rusande motor och svavelosande förbannelser över läpparna.

Tänk er en underbar 90-väg på landsbygden. Blommande vägren så långt ögat når. Jämn och fin asfalt. Bilen flyger fram och kropp och själ är ett. Så ser man bakom nästa krök bakdelen på en Ford Fiesta. Den är röd. Den närmar sig misstänkt snabbt. Jo, det kunde man ju ana! Mänskan kör i 60. Mänskan är ofta två eller fler. Man ser deras huvuden i silhuett mot ängarna bortom vägbanan. Huvudena rör sig mot varandra. Antagligen skrattar de. Eller sjunger. Bilen är lastad till bristningsgränsen och nu talar vi om folk som har gott om tid.

Man ligger där i bakhasorna och mal och aldrig har väl vägen varit kurvigare än just här för att liksom fullborda förbittringen med en utesluten omkörning. VAD ÄR DET FÖR FEL PÅ 90? vill man utbrista medan kilometrarna sniglar sig fram. VARFÖR ÄR INGEN FÖRARE LIKA PERFEKT SOM JAG? Och så är man där i alla fall. Inte bättre än någon annan som blivit förbytt bakom ratten. Lika självgod, kolerisk och respektlös.

Finns bara en sak att göra. Stanna bilen, kliva ur och göra något vettigare. Lukta på blommorna till exempel. Mycket effektiv metod om du frågar mig. Jag har provat.

© Tina Messing Även publicerad i Stockholm City 21 juli 2004